

Uitspraak Raad van Beroep

Kenmerk RVB:2022-

klachtnummer 7079.01.08.032.59

uitspraakdatum: 30 maart 2022

Uitspraak van de Raad van Beroep van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag

inzake het beroep van

Mr. V, kantoorhoudend te VV, appellant (voorheen beklaagde), tegen
L, te LL, verweerster (voorheen klagster)

1. Loop van het geding

1.1. De Raad van Tucht heeft op 14 september 2021, met kenmerk RBT:2021:013, uitspraak gedaan op de bij klaagschrift van 6 november 2020 door verweerster ingediende klacht. De Raad van Tucht heeft de klacht zoals verwoord in 3.1.a gegrond verklaard, de klacht onder 3.1.b voor zover deze ziet op schending van artikel 12, eerste lid van het RBU gegrond verklaard, en de klachten voor het overige ongegrond verklaard. De Raad van Tucht heeft overwogen dat beklaagde eerder duidelijk had behoren te maken niet de voor klagster aangewezen adviseur te zijn, en bovendien geen onduidelijkheid had dienen te laten bestaan over zijn honorarium. De Raad van Tucht achtte een maatregel op die gronden te zwaar en laat het bij de constatering dat beklaagde in dit geval klachtwaardig heeft gehandeld. Beklaagde is vervolgens veroordeeld tot de kosten van de procedure.

1.2. Appellant heeft bij brief van 5 november 2021 beroep ingesteld tegen deze uitspraak.

1.3. Verweerster heeft geen verweerschrift ingediend.

1.4. De mondelinge behandeling van het beroep heeft plaats gehad te Nieuwegein op 15 maart 2022, aanvang 9.30 uur, waarbij partijen online zijn verschenen.

1.5. Partijen hebben aldaar gereageerd op elkaars inbreng.

2. Feiten

Op grond van hetgeen over en weer door partijen is gesteld en niet of onvoldoende is weersproken neemt de Raad van Beroep de volgende feiten en omstandigheden, welke zijn vastgesteld door de Raad van Tucht en welke in beroep niet zijn betwist, over en voegt hieraan toe hetgeen tijdens deze beroepsfase naar voren is gebracht.

2.1 Appellant/Beklaagde is als belastingadviseur werkzaam te F. en is als lid van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Vereniging) als "RB" ingeschreven. Hij verricht zijn werkzaamheden onder de naam 'R'.

2.2 Verweerster/Klaagster is 27 jaar oud en heeft de Amerikaanse nationaliteit (U.S.A.). Zij heeft gestudeerd in Nederland en is in dienstbetrekking bij Q. Verweerster/Klaagster komt in aanmerking voor toepassing van de zogenoemde 30%-regeling als bedoeld in de artikelen 10ea e.v. Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965 (extraterritoriale kosten).

2.3 In juni 2020 heeft verweerster appelland telefonisch benaderd met de vraag of hij haar zou kunnen adviseren met betrekking tot een aantal fiscale en financiële vragen. Tijdens dit onderhoud is afgesproken dat verweerster haar vragen per e-mail aan appelland zou toezenden.

2.4 Op 16 juni 2020 heeft verweerster een uitvoerige, in de Engelse taal gestelde, e-mail aan appelland gezonden. Daarin heeft verweerster haar persoonlijke en financiële situatie uiteengezet. Zij schrijft daarin onder meer aan appelland:

“As discussed by phone, I am a Dutch/American citizen working /living in The Netherlands and would like to start building my pension. I know that due to my American citizenship this is more complicated. (...) If possible, I would appreciate to schedule a meeting with you to discuss my questions and what logical options I have in order to build a pension while I am living here in The Netherlands.”

Verder heeft verweerster daarin de onderstaande voor verweerster van belang zijnde vragen aan appelland voorgelegd:

“Pension:

- Is it possible to use the Foreign tax credit instead of the Foreign earned income exclusion?
- Would that require me to pay extra taxes on my foreign income or would it all be exempt?
- If it would all be exempt from US tax would I be able to invest in an IRA?
- I would like to invest in an IRA as it would fall under US taxes under the US/Dutch tax treaty.
- Roth IRA would fall into Dutch taxes and require an annual tax on the Roth IRA at around 1.6% by the Dutch government
- Would a Self-directed IRA fall under US or Dutch Taxes in the NL-US Tax treaty?
- Are Americans living abroad able to invest in a health savings account (HSA)? Do we need to have a US based income?
- Is there other high interest investments that I could qualify for abroad to prepare for retirement?

Savings:

- The Netherlands has a wealth tax on global savings accounts. The current cap is around € -- meaning annually anything I have over that amount will be taxed.
- Is there a way to prepare for retirement with savings that would not incur an annual wealth tax?
- Is there a way to save to prepare to purchase a home that would not incur a wealth tax?

Investments:

- From what I read Americans should only invest (stocks, bonds, etc) within the USA, as this prevents high taxes by the IRS for investments abroad and helps avoid investing in PFIC's (Passive Foreign Investment Companies)
- Is this correct and if so, what is the best legal way for Americans abroad to open a bank account and to invest in the US stock market?

Property:

- If I were to invest in a property within the USA and rent it out. Would this open-up possibilities for me to invest in various pension options within the US?
- If I were to purchase a property within NL and it was my main occupancy however, I rented out one of the rooms, would this need to be declared in a special way on US Taxes?
- If I had purchased a property in NL for my main occupancy but decided to return to the US and keep the property to rent, would this impact my US taxes and if so, how?

Gifts:

- In NL anyone is allowed to give a gift of €-- tax free to another for the purpose of a home investment (purchase, renovation, mortgage, etc). If I received this tax-free gift from a Dutch person or an American would this have any negative tax implications for the IRS?
- If I were to gift an American -- or any amount under the \$ -- tax free amount. Would there be any tax issues if that same person ever in the future gifted me the same or similar tax-free amount?"

2.5 Op 18 augustus 2020 schrijft appellant in een e-mail bericht aan verweester onder meer: "Met excuses voor de vertraging, hierbij een berichtje van mij. Vind u het goed dat ik u in het Nederlands schrijf? Mede door drukte, maar ook de hoeveelheid vragen die u stelt, ben ik er nog niet aan toegekomen om u inhoudelijk te adviseren. Ik heb wel uw vragen laten vertalen om de vragen goed te kunnen begrijpen en de vragen doorgenomen. Het lijkt mij het beste om een afspraak te maken om de vragen door te nemen. (...)"

2.6 Op 3 september 2020 heeft tussen verweester en appellant een bespreking plaatsgevonden ten kantore van appellant.

2.7 In een e-mail van appellant van 14 oktober 2020 heeft hij verweester gevraagd naar haar adresgegevens in verband met een door hem op te maken factuur. Eveneens op 14 oktober 2020 heeft verweester aan appellant de gevraagde gegevens verstrekt.

2.8 Met dagtekening 3 november 2020 heeft appellant aan verweester een factuur gezonden voor "Diverse advies werkzaamheden tot en met de maand september" voor een bedrag van € vermeerderd met € -- BTW, derhalve in totaal € --

2.9 Verweester heeft bij appellant informatie gevraagd over de factuur. Daarop heeft appellant in een e-mail van 3 november 2020 aan verweester onder meer geschreven:

"Ik heb de vragen die jij in je mail gesteld hebt en die wij hebben doorgenomen, vertaald en antwoorden proberen te geven. Vervolgens hebben wij die in ons overleg met elkaar doorgenomen. De tijd van de bespreking en de vertaling en voorbereiding heeft in totaal 3 uur en 40 minuten gekost. Gelet op het feit dat de bespreking al ruim 1 uur en drie kwartier kostte, lijkt mij de factuur niet te hoog."

Daarop heeft verweester dezelfde dag per e-mail aan appellant geantwoord:

"Thank you for the explanation. I do agree that I should provide some compensation for the time you spent on this topic to attempt to answer these questions. However, I was never informed about the extensive amount of time

you would spend to prepare for this and most of the questions could not be answered by you because they were related to the US-Dutch Tax treaty which you mentioned during the meeting you did not have expertise in.

I would like to ask you to please consider revising your invoice.”

2.10 Appellant heeft daarop aan verweerster voorgesteld om het bedrag van de factuur te beperken tot een totaalbedrag van € -- en toegezegd haar na betaling van dit bedrag voor het restant een creditnota te zenden.

2.11 Op 5 november 2020 reageert verweerster in een e-mail:

“Thank you for coming back to me so quickly. However, I do feel that this number is still too high. It is my understanding that this meeting was going to be an intake meeting to determine if you would be able to help answer these questions and if you could also help with future investments. However, after the meeting it seemed to both of us that this was not going to be possible.”

2.12 Op eveneens 5 november 2020 schrijft appellant aan verweerster per e-mail:

“Dit vind ik niet leuk van je. Je hebt na afloop van onze bespreking gezegd stuur de factuur maar en ik heb je ook nog gemaïld voor je adres, dus je weet dat je een factuur zou krijgen. Ik heb de factuur gematigd en alleen de bespreking en een klein stukje voorbereiding daarvoor gerekend. Dit lijkt me niet meer dan logisch. Ik geef je nog tot morgen om te beslissen of je akkoord gaat met mijn voorstel. Als je dit niet doet, dan zal ik het oorspronkelijke bedrag gaan vorderen. Ik hoop dat het niet zover zal komen.”

2.13 Verweerster schrijft daarop in haar e-mail van 6 november aan appellant:

“After much consideration, I will agree to pay the €--.. But I would just like to emphasise that I don't agree with it, so I am paying under protest. Could you please provide the new invoice with the new amount of €--?”

2.14 Verweerster heeft op 6 november 2020 de onderhavige klacht tegen appellant ingediend.

2.15 Tijdens de zitting bij de Raad van Beroep heeft verweerster naar voren gebracht dat zij haar vragen eerder aan andere belastingadviseurs heeft gesteld, die vervolgens aangaven niet over voldoende kennis van het Amerikaanse recht te beschikken en derhalve een adviesopdracht niet met haar konden aangaan. Ter zake hiervan hebben deze adviseurs haar geen kosten in rekening gebracht.

2.16 Tevens heeft verweerster tijdens de zitting aangegeven dat zij vóór de bespreking van 3 september 2020 niet op de hoogte is gesteld van het uurtarief van appellant en dat appellant pas na de bespreking heeft aangegeven dat hij een honorarium in rekening zou gaan brengen.

2.17 Appellant heeft tijdens de zitting bevestigd dat hij na afloop van de bespreking heeft aangegeven dat hij voor zijn werkzaamheden kosten in rekening zou brengen, dat verweerster na afloop tevreden was over de bespreking en zou hebben begrepen dat zij een factuur zou ontvangen ter zake van deze bespreking.

3. Geschil in het kort bij de Raad van Tucht

3.1 Verweerster heeft appellant verweten kort gezegd:

a. te hebben gehandeld in strijd met artikel 8 van het Reglement Beroepsuitoefening (hierna: RBU) doordat beklagde:

- niet over voldoende deskundigheid beschikte om de door klagster gevraagde dienstverlening te kunnen uitvoeren en hem dit aanstonds duidelijk moet zijn geweest, zodat hij de opdracht van klagster niet had mogen aanvaarden;

b. handelen in strijd met de artikelen 12, 13 en 14 van het RBU doordat beklagde:

- geen overleg heeft gepleegd over de hoogte van zijn tarieven, een in verhouding tot de geleverde diensten te hoog honorarium heeft berekend en zijn werkzaamheden niet voldoende heeft gespecificeerd.

4. De Raad van Tucht

De Raad van Tucht heeft overwogen:

“De klacht onder 3.1.a

4.2 De last om feiten en omstandigheden te stellen en bij betwisting – zoals hier – aannemelijk te maken die de conclusie rechtvaardigen dat sprake is geweest van gedragingen van beklagde die in strijd zijn met het bepaalde in artikel 8 van het RBU, rust in beginsel op klagster. Naar het oordeel van de Raad zijn er geen omstandigheden gesteld of aannemelijk geworden die aanleiding geven in het onderhavige geval van deze hoofdregel af te wijken.

4.3 Klagster wijst ter onderbouwing van haar stellingen erop dat het reeds vanaf de aanvang - uit de in de e-mail van 16 juni 2020 gestelde vragen (2.4) – ook voor beklagde duidelijk was of moet zijn geweest, dat gegronde kennis van beklagde van het Belastingverdrag Nederland – Verenigde Staten, voor advisering aan klagster van cruciaal belang was. Zij heeft beklagde daar ook op gewezen. Beklaagde beschikte echter niet over de kennis om klagster deskundig te kunnen adviseren. Tijdens de bespreking van 3 september 2020 bleek dat ook, aldus klagster, aangezien beklagde 11 van 14 door haar gestelde vragen niet kon beantwoorden.

4.4 Beklaagde heeft naar aanleiding van het adviesgesprek van 3 september 2020 geen schriftelijk advies aan klagster uitgebracht en heeft van dat gesprek geen aantekeningen gemaakt en overgelegd. Beklaagde heeft ter zitting van de Raad ook niet duidelijk kunnen maken welke adviezen hij aan klagster heeft gegeven. Wel heeft beklagde in de stukken verklaard niet over relevante kennis van het Amerikaanse (belasting)recht te beschikken.

4.5 Naar het oordeel van de Raad heeft klagster aannemelijk gemaakt dat beklagde over onvoldoende relevante kennis beschikte om in het specifieke geval van klagster deskundig te kunnen adviseren. Beklaagde had reeds uit de e-mail van 16 juni 2020 kunnen afleiden dat dit het geval was. Hij had klagster daarvan tijdig – dat wil zeggen vóór de voor 3 september besproken bespreking – op de hoogte dienen te stellen en de opdracht van klagster – zoals verwoord in haar e-mail van 16 juni 2020 – als zodanig niet moeten aanvaarden. Klagster en beklagde hadden dan in onderling overleg kunnen besluiten of, en zo ja op welke wijze, beklagde klagster nog wel zou kunnen adviseren.

4.6 Dit onderdeel van de klacht acht het Hof gegrond.

De klachten onder 3.1.b

4.7 Artikel 12, eerste lid, van het RBU luidt: Als een lid een opdracht aanvaardt, overlegt hij met de klant op welke wijze en voor welke tarieven hij zijn werkzaamheden zal verrichten en – als de klant hierom vraagt – over de frequentie waarmee hij zal declareren.

4.8 Beklaagde stelt dat nimmer is gesproken over het door beklagde te hanteren uurtarief. Beklaagde stelt daartegenover dat tijdens de bespreking van 3 september 2020 wel over dat door hem te hanteren uurtarief is gesproken.

4.9 De Raad beoordeelt deze klacht mede in het licht van het bepaalde in artikel 1.1, van het RBU, dat – kort gezegd – vereist dat een lid zijn werkzaamheden zorgvuldig en behoorlijk uitvoert. De Raad stelt voorop dat tot het op zorgvuldige en behoorlijke wijze verrichten van de werkzaamheden als bedoeld in artikel 1.1 RBU, tevens behoort dat een lid tegenover zijn cliënt geen onduidelijkheid laat bestaan over de inhoud en de reikwijdte van de door het lid jegens zijn cliënt aanvaarde opdracht (vgl o.a. Raad van Tucht, 704-2017, r.o. 4.17 e.v.).

4.10 Naar het oordeel van de Raad had het op de weg van beklagde gelegen om, in overeenstemming met het bepaalde in artikel 12.1 RBU in samenhang met artikel 1.1 RBU, het overeengekomen uurtarief schriftelijk vast te leggen, bijvoorbeeld in de opdrachtbevestiging. Door dit niet te doen is het beklagde aan te rekenen dat hierover onduidelijkheid is ontstaan.

4.11 Artikel 13, van het RBU luidt: Een lid zal zijn honorarium vaststellen met inachtneming van de aard, de omvang en het belang van zijn werkzaamheden en de kosten van het raadplegen van externe deskundigen.

4.12 Het is in beginsel niet aan de Raad om een oordeel te geven over de omvang van door leden in rekening gebrachte bedragen voor door hen verrichte werkzaamheden. De Raad kan slechts marginaal toetsen in geval van excessief declaratiegedrag (zie overweging 7.2 uitspraak van de Raad van Tucht van 7 december 2016, nr. 608-2016). De last om feiten en omstandigheden te stellen en bij betwisting – zoals hier – aannemelijk te maken die de conclusie rechtvaardigen dat in verhouding tot de verrichte werkzaamheden sprake is geweest van excessief declaratiegedrag rust op klagster.

4.13 Klagster heeft desgevraagd aan beklagde de gegevens verstrekt die hij – beklagde – benodigde voor het versturen van een factuur (2.7). Zij heeft daarbij op dat moment geen opmerkingen gemaakt dat zij zich verbaasde over het versturen van een factuur door beklagde. Klagster heeft in haar e-mail van 3 september 2020 (2.9) juist ingestemd met een door beklagde aan haar te declareren bedrag. Zij schrijft: “I do agree that I should provide some compensation for the time you spent on this topic to attempt to answer these questions.” Klagster erkent daarmee dat beklagde in enigerlei mate voor haar werkzaamheden heeft verricht. Dat in de onderhavige situatie sprake is van excessief declaratiegedrag door beklagde acht de Raad gezien de uitgebreide e-mail van klagster van 16 juni 2020, de bespreking van 3 september 2020, het aantal door beklagde gedeclareerde uren en het uiteindelijke – na matiging door beklagde – bedrag van de nota, door klagster niet aannemelijk gemaakt. Weliswaar is het mogelijk dat klagster bij tijdige informatie door belanghebbende (4.5) zou hebben afgezien van (verdere) advisering door beklagde, doch dit houdt niet in dat daarmee de onderhavige nota excessief is. Verder heeft beklagde onweersproken gesteld dat hij de kosten van de door hemzelf ingeschakelde vertaler niet aan klagster heeft doorberekend.

4.14 Artikel 14, van het RBU luidt:

Lid 1

Een lid richt zijn declaratie zo in dat daaruit kan worden afgeleid wat er aan honorarium, verschotten en btw in rekening wordt gebracht. Als er een voorschot is ontvangen, dient het lid dit afzonderlijk op de declaratie te vermelden en te verrekenen met het openstaande bedrag.

Lid 2

Op verzoek van de klant moet een lid een specificatie van de declaratie verstrekken. Uit de specificatie moet opgemaakt kunnen worden hoeveel uren en kosten voor welke werkzaamheid in rekening zijn gebracht. Desgevraagd dient ook aangegeven te worden door wie de werkzaamheden zijn verricht en tegen welk tarief.

4.15 Uit de tot de stukken van dit geding behorende factuur van 3 november 2020 (2.8) blijkt dat deze voldoet aan de in artikel 14, lid 1 RBU gestelde eisen. Klaagster heeft beklagde om een toelichting van die factuur verzocht, welke beklagde op 3 november 2020 aan klaagster heeft gegeven (2.9).

4.16 De Raad acht het onderdeel van de klacht voor zover die ziet op schending van artikel 12, eerste lid van het RBU gegrond en acht de overige onderdelen ongegrond.

Slotsom met betrekking tot de klachten

4.17 Op grond van al het voorgaande zijn de klachten vermeld onder 3.1.a en 3.1.b. – uitsluitend voor zover betrekking hebbend op schending van artikel 12, eerste lid van het RBU – gegrond, en zijn overige klachten onder 3.1.b. ongegrond.

Op te leggen maatregel

4.18 De Raad overweegt dat het in de onderhavige situatie met name gaat om een gebrekkige communicatie van de zijde van beklagde. Beklagde had eerder duidelijk behoren te maken niet de voor klaagster aangewezen adviseur te zijn, en bovendien geen onduidelijkheid dienen te laten bestaan over zijn honorarium. Ter zitting van de Raad heeft beklagde aangegeven zich bewust te zijn van de gebreken in de communicatie.

4.19 De Raad acht een maatregel op die gronden te zwaar en laat het bij de constatering dat beklagde in dit geval klachtwaardig heeft gehandeld.”

5. Standpunten en conclusies van partijen

5.1. Samengevat weergegeven stelt appelland in zijn beroepschrift het hierna volgende.

5.1.1. De Raad van Tucht zou volgens appelland ten onrechte hebben geoordeeld dat appelland onvoldoende over relevante kennis beschikte om verweerder te kunnen adviseren en dat appelland dit reeds uit de e-mail van 16 juni 2020 had kunnen afleiden, en dat appelland dit niet tijdig aan verweerster heeft kenbaar gemaakt en de opdracht van verweerster niet had mogen aanvaarden. Appelland voert daartoe aan dat het eerste contact een telefonisch onderhoud betrof, waarin is afgesproken dat de vragen op de mail zouden worden gezet. De e-mail van 16 juni 2020 een heel verhaal was, dat appelland dit stuk heeft laten vertalen en dat appelland verweerster aangeboden heeft om bij elkaar te komen en de vragen samen door te nemen. Hierbij heeft appelland bij verweerster aangegeven dat een aantal vragen op zijn terrein lagen en dat voor een aantal vragen specifieke kennis van het Amerikaanse recht vereist was. Dit heeft uiteindelijk geleid tot een adviesgesprek op 3 september jl. op kantoor

van appellant. Appellant geeft aan een deel van de vragen te hebben kunnen beantwoorden en advies te hebben gegeven over een aantal zaken (gevraagde en ongevraagde). Tijdens die bespreking heeft appellant nadrukkelijk nogmaals aangegeven dat hij een aantal vragen niet kon beantwoorden, waaronder de vragen die verband hielden met de wetgeving in de VS zelf. Verweerster zou hiermee tevreden zijn en zou aangegeven hebben dat het voor haar “OK” zou zijn indien appellant daarvoor een factuur te sturen.

5.1.2. Uit het vorenstaande leidt appellant af dat a) de opdracht in delen kon worden vormgegeven, b) deze deelopdracht kon worden aangenomen en aangenomen is; c) deze deelopdracht naar tevredenheid is uitgevoerd, hetgeen blijkt uit het feit dat verweerster deze opdracht en aanvaarding heeft geaccepteerd en ook heeft betaald; en dat deze deelopdracht ook volgens de Raad van Tucht terecht is aangenomen en op de juiste wijze is gefactureerd (zie 4.12 en 4.13 van de uitspraak).

5.1.3. Appellant meent dat hij zich aldus heeft gehouden aan de regels van het Register van Belastingadviseurs, met name artikel 8 van het RBU, en verzoekt de uitspraak van de Raad van Tucht te vernietigen en de klacht ongegrond te verklaren.

Overwegingen van de Raad van Beroep

6.1. Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat appellant niet vóór aanvang van de bespreking van 3 september 2020 heeft kenbaar gemaakt dat hij voor deze werkzaamheden een vergoeding in rekening zou gaan brengen. Evenmin heeft appellant vóór aanvang van de bespreking zijn uurtarief daarvoor kenbaar gemaakt.

6.2. Verweerster was daardoor niet op de hoogte dat er kosten in rekening gebracht zouden worden en hoe hoog deze kosten mogelijk zouden kunnen zijn. Voorts was verweerster niet op de hoogte of de uitkomsten van de bespreking een antwoord zouden geven op de door haar gestelde vragen. Weliswaar heeft appellant aangegeven dat hij niet alle vragen zou kunnen beantwoorden, maar niet duidelijk was welke vragen wel beantwoord zouden kunnen en welke niet.

6.3. Door niet vóóraf uitdrukkelijk kenbaar te maken dat voor de bespreking kosten in rekening gebracht zouden worden op basis van een vóóraf uitdrukkelijk kenbaar te maken uurtarief en zonder daarbij een inschatting te geven van de hoeveelheid uren die hiermee gepaard zouden kunnen gaan, heeft appellant niet een aanbod gedaan welke vóóraf aanvaard kon worden door verweerster.

6.4. Hoewel aanbod en aanvaarding niet uitdrukkelijk hoeven plaats te vinden, omdat zij in elke vorm kunnen geschieden en besloten kunnen liggen in één of meer gedragingen (zie art. 3:35 in verband met art. 3:33 en art. 3:37 lid 1 BW)(zie HR 21 december 2001, C00/087HR), kunnen in casu de door appellant gedane uitlatingen niet als een aanbod worden aangemerkt aangezien de modaliteiten, met name het uurtarief, de te verwachten tijdbesteding en de vragen die wel beantwoord zouden kunnen worden niet werden kenbaar gemaakt. Zodoende ontbreekt een voldoende concreet aanbod dat kon worden aanvaard.

6.5. De Raad van Tucht heeft vanwege deze aan appellant toe te rekenen onduidelijkheden de klacht inzake schending van artikel 12, eerste lid van het RBU terecht gegrond geacht. Daarbij komt dat appellant, zoals door de Raad van Tucht heeft overwogen, reeds uit de e-mail van 16 juni 2020 had kunnen afleiden niet te beschikken over voldoende kennis over het Amerikaans recht. Het had op de weg van appellant gelegen om naar aanleiding van de e-mail van 16 juni 2020 aan verweerster eerst duidelijk te maken op welke vragen hij geen antwoord kon geven, in plaats van verweerster voor te

stellen dit te bespreken.

6.6. Indien verweerster eerst door appellant geïnformeerd zou zijn geweest van het uurtarief, de te verwachten tijdsbesteding en de vragen waarover appellant wél kennis zou bezitten, en dit door verweerster zou zijn aanvaard, zou een overeenkomst tot stand zijn gekomen. Door dit alles na te laten en toch een honorarium in rekening te brengen, heeft appellant in strijd met artikel 12, eerste lid van het RBU gehandeld.

6.7. Op grond van het vorenstaande dient het beroep van appellant ongegrond te worden verklaard.

Beslissing

De Raad van Beroep

- verklaart het beroep van appellant ongegrond;
- bevestigt de uitspraak van de Raad van Tucht van 14 september 2021;
- handhaaft het oordeel van de Raad van Tucht dat appellant klachtwaardig heeft gehandeld;
- veroordeelt appellant in de kosten van de procedure, door de Raad vastgesteld op € -- en bepaalt dat appellant onder inhouding van de gestorte waarborgsom, het resterende bedrag ad € -- uiterlijk binnen veertien dagen over te maken naar rekening IBAN: NL92 ABNA 0435 1683 55 t.n.v. RB te Den Haag onder vermelding van klachtnummer 7079.01.08.032.59.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs W.A.P. Nieuwenhuizen, voorzitter, A.J. Nieuwenhout MB RB en mr. ing. H.J. van den Kerkhof RB, leden, te Den Haag op 30 maart 2022, en is ondertekend door de voorzitter.

Den Haag, 30 maart 2022

Mr.dr.s. W.A.P. Nieuwenhuizen

Voorzitter Raad van Beroep

Deze uitspraak wordt gezonden aan partijen. Een kopie wordt gezonden aan de Raad van Tucht alsmede aan het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag. Tegen geanonimiseerde publicatie van deze uitspraak door het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag heeft de Raad van Beroep geen bezwaar.